

vilde faa megen Møje med for disse 2 Husmænd at forklare den højere Nationaløkonomi, som saaledes findes i Udvalgets Forslag.

I øvrigt kan man, om man vil, godt sige dette, at det, som der er Tale om her, i og for sig ikke er at give Landbruget en Beskyttelse, thi der er ingen, der kræver Beskyttelse for Sukkerroer. Have Folk Lyst til at indføre Sukkerroer her i Landet, saa værs'go'. Det, vi ville have Beskyttelsen lagt paa, er den første Del af den industrielle Proces. Der finder to industrielle Processer Sted i denne Produktion. Den ene er Saftens Udvinning af Roerne, en mægtig Industri, til hvilken den store Fabrikation og den store Arbejds-kraft er knyttet. Den anden er Tilvirkningen af dette Raasukker til raffineret Sukker. Det, vi forlange, er ikke Beskyttelse for Landbrugets Roer, men for den første Del af den industrielle Bearbejdelse, saa den ærede Ordfører kan for saa vidt meget godt gaa til Jylland og forklare, at han ikke har givet en Øre til Landbrugets Beskyttelse paa Lolland-Falster.

Skal jeg nu i faa Ord karakterisere det Forslag, som ved Udvalgets Ændringsforslag vil komme til at foreligge, maa jeg sige, at det indeholder en Fornægtelse af den højttærede Finansministers Udtalelse om „en Løsning, der kan være et virkeligt Fremskridt uden at falde for haardt paa den store og vigtige Virksomhed, som Sukkerroedyrkning og -fabrikation allerede er her i Landet.“ Det staar i skarp Modstrid med det ærede Medlem for Æbeltofts bestemte Udtalelse om, at det hverken er Regeringens eller andres Mening at berøve det danske Roesukker den lille Beskyttelse, det har. Det gaar fuldstændig bort fra Finansministerens Erklæring om, at det tilsigter at bibringe de danske Sukkerfabrikker og Roedyrkerne et Tab paa 880,000 Kr., idet dets Gennemførelse vil afføde langt større Tab. Det indeholder ingen Bestemmelse, der tager Sigte paa, at Brysseler-Konventionen gaar i Stykker, eller paa de Lande, der staa udenfor Konventionen. Dets praktiske Virkninger for Produktionen og Markedet ere ganske uberegnelige, og dets tekniske Form er af den Art, at det for Toldvæsenet og for Producenterne vil være meget vanskeligt, maaske umuligt at arbejde med det. Jeg maa hævde bestemt og afgjort, at en Reform paa hele dette Omraade ikke er bleven mødt med Modvillie. Jeg udtalte under 1ste Behandling, at man vilde være

og maatte være villig til en Nedsættelse af Beskyttelsen, naar den blev til at overse og til at bære. Men det eneste, man kan overse ved det Forslag, der kommer ud her ved Udvalgets Ændringsforslag, er, at det *ikke* er til at overse og derfor rimeligvis heller ikke til at bære.

Jeg skal være den sidste til at nægte, at jo mere man trænger til Bunds i hele dette ret indviklede Spørgsmaal, bliver det klart, at en tilfredsstillende Løsning er meget vanskelig at faa fat i, fordi der findes saa mange indbyrdes modstridende, hinanden krydsende Interesser, som det maaske er umuligt at finde en Generalnævner for. Imidlertid kan man med en vis Ret overfor min Kritik sige: Hvorledes skal da et nogenlunde tilfredsstillende Forslag se ud? Jeg maa hertil bemærke, at jeg naturligvis ikke kan have nogen direkte Pligt til at fremsætte et Forslag, idet jeg ikke er Medlem af Udvalget. Som Stillingen er, vil det vel ogsaa være ret uklogt af mig at stille et Forslag, idet jeg vel maa gaa ud fra, at selv om det var det allerbedste, der kunde findes, er der i hvert Fald en Ting, der vil stemme det Forslag ned i Øjeblikket, og det er Partidisciplinen, og saa vilde det mulig være saa meget desto vanskeligere senere at faa et saadant Forslag gennemført.

Jeg skal dog overfor det Forslag, som efter Udvalgets Ændringer vil komme til at foreligge her, forsøge, om jeg kan antyde en farbar Vej. En Løsning maa kunne tilfredsstille flere Betingelser, og jeg tror, den kan lettes ved, at man, i Stedet for 3 Toldsatser, af hvilke den 3die baade efter de gældende Love og efter Udvalgets Forslag bliver ret betydningsløs — selv om Udvalgets Forslag ikke gaar tilstrækkelig langt ned med Polarisationsgrænsen —, nøjes med to Satser. Man maa fremdeles ophæve den Fordel, som Sukkerfabrikkerne nu have ved, at den højeste indenlandske Afgift først indtræder ved Farveprøve 19, medens den tilsvarende Told allerede indtræder ved Farveprøve 18. Endvidere maa man vist benytte Farveprøver, men med Polarisation som Kontrol, som Værdibestemmelse. Her udfra maa man saa reformere Satserne.

Et saadant Forslag kunde f. Eks. se saadan ud — ja, jeg maa bemærke, at det kun er mine egne Tanker, jeg her udkaster, jeg har ikke forelagt det for nogen. Det er altsaa ikke accepteret fra nogen Side. Men det kan altsaa se saaledes ud: Første Gruppe Sukkere omfatter raffineret Sukker og alle Sukkere over Farve-